

«Em van fer fora d'una feina i va ser com caure al buit; em feia vergonya dir-ho»

L'escriptora cerdana Regina Rodríguez Sirvent, autora del fenomen «Les calces al sol», reprèn les aventures del seu alter ego Rita Racons a «Crispetes de matinada»

Rodríguez Sirvent es retroba amb Rita Racons, protagonista de Les calces al sol i alter ego gens dissimulat de l'autora, mentre reflexiona sobre els somnis complerts (o fets malbé) en un dels primers coworkings de Barcelona. Un cop més, les vivències de la pròpia escriptora, el seu pas per Atlanta com a au pair i el seu retorn a Barcelona per alternar, segons el dia, Los lunes al sol i La xarxa social, són la matèria primera d'aquesta tragicomèdia juddapatowesca que fa de l'humor i la comèdia bufa taula de salvació. Com de difícil ha estat la sempre difícil segona novel·la? Amb Les calces al sol no sabia com funcionava el món editorial, no tenia ni idea de res, així que m'he dit que ningú no està pensant en mi ara mateix. He protegit el meu espai, que és el que em porta a escriure. Si jo no m'ho passo bé, no té sentit. Jo he vingut a aquesta vida a passar-m'ho bé; allò que em porta a posar-me milers d'hores davant d'un ordinador és precisament això, l'alegria. A la novel·la, Rita Racons ja sap el que vol fer, però segueix tant o més perduda que a Les calces al sol. Una de les coses que volia deixar clares és que jo el que volia era escriure una novel·la i no podia estar més lluny d'això. Com ella, estava venent vins al Japó. I això és real. Què m'estava passant? Com em podia haver desviat tant? Això, per arrencar el llibre, em funcionava moltíssim. Jo vaig tornar d'Atlanta sabent que la meva mena d'escriptura no anava cap al periodisme, que era creativa. M'havia de guanyar la vida i pensava que no me la podia guanyar escrivint. Estava tan perduda a nivell vital que anava fent tota mena de feines. Fins que em van fer fora d'una. Com li passa a la Rita al llibre. Així és. Et fan fora d'una feina i caus al buit. És superviolent. Em feia vergonya dir-ho, perquè no havia sentit mai ningú explicar que l'haguessin fet fora. Pensava: «I ara com explico jo això?». Em sentia avergonyidíssima. Allò va ser un detonant. Havia organitzat historials a un hospital, havia venut fotos, em van fitxar durant un mes per vendre escriptors virtuals... Al final vaig pensar: però què fas? I tot perquè era molt difícil posar-se a escriure i pensar que et podies guanyar la vida amb això. Una novel·la «com Déu mana», diu en un moment la protagonista, és «seriosa, rigorosa» i «neix del dolor de la pèrdua identitària». El contrari a l'humor i el riure, vaja. Vaig trigar una dècada a trobar la meua veu, perquè els referents que buscava, amb qui creia que m'havia d'identificar, eren més foscos, més densos. Em buscava en històries alienes, però vaig haver de fer aquest viatge per adonar-me que l'humor sempre és suficient i elevat. En aquesta societat —en realitat, a totes les societats del primer món— hi ha un menyspreu o desdeny cap a l'humor, quan en realitat és el que ens salva cada dia. Per mi és un puntal, encara que no vull dir que això sigui una comèdia, perquè després la gent llegeix tres pàgines i si no riu a riallades es decep. El retrat d'aquest coworking en què treballa Rita, amb tots aquests emprenedors entusiasmats mentre hi ha qui recorda que «la Gauche Divine va ser la cortina de fum de la precarietat», té una mica de paròdic. Potser, però m'agradaria pensar que també hi ha un missatge allà: bé que existeixi aquesta gent. Perquè si no hi ha somiadors, al final res no comença. Jo també vaig pensar que podria escriure una novel·la i ha passat. El llibre, al final, té a veure amb els somnis. El més fàcil és menysprear la part artística i somiadora, passa constantment, però hi ha una part d'inconsciència que és molt poderosa, i jo la vull protegir. La inconsciència és també una bona manera de bregar amb l'èxit i les llistes de vendes? Absolutament. És que, a més, és molt injust, perquè els qui escrivim el que fem és explicar com estimem i entenem la vida. Això és subjectiu i personal. Comparar aquestes coses és injust, absurd i no fa cap favor a ningú: ni l'autor, ni el lector, ni ningú. Evidentment tothom vol vendre, perquè inverteixes molt de temps i vols que allò que escrius arribi el més lluny possible. Però això no ha de ser la premissa ni l'horitzó. Perquè si no, no funcionarà. Com és la seva Barcelona? Per mi sempre serà una mena d'Ítaca, perquè jo soc de poble i, per mi, Barcelona era el món de les

oportunitats. Fins que vaig fer els 18 anys, com a molt hi venia una vegada a l'any. Fa 12 anys que visc a la Barceloneta, però crec que sempre viuré en aquesta mena d'idealització. La meva àncora segueix estant a la Cerdanya, però la meva feina és portar gent que té moltes ganes de conèixer la millor versió de Barcelona i està de vacances i feliç, així que durant moltes hores ensenyo la ciutat, cosa que per a mi és un honor i un privilegi. La meva Barcelona també són les voreres escombrades i l'olor de cafè de Can Salvador que ja narrava Vázquez Montalbán. Són els carrers del Born on juguen els meus fills, i per on corro jo d'hora, sola, com si tornés al poble de petita, només que aquest té 2.000 anys i és el poble més bonic que he vist mai. És clar que hi ha coses dolentes i sé perfectament que hi ha una Barcelona molt precària i dura, però si la mires amb els ulls d'algú que ve de fora és molt bonica. Aprofita per a les seves novel·les alguna cosa del que s'ha vist o sentit en aquests tours gastronòmics que organitza per a turistes estrangers? Jo soc una garsa: ho aprofito tot, absolutament tot. Explicar Barcelona també et dona aquesta distància, mirar la ciutat a través de l'altre. Charlotte (un dels personatges de Crispetes de matinada) és un producte dels meus clients. Saps Damon Lindelof, el guionista de Lost? Doncs s'està llegint Les calces al sol perquè li vaig fer un tour. Què espera a Rita Racons en el futur? Aventures. El seu hàbitat és l'aventura. Per mi la vida quotidiana pot ser perfectament èpica. No us espera una vida tranquil·la, ni calmada, ni previsible. Ara es publica Les calces al sol als Estats Units i al setembre me n'aniré de gira. Que els nens que vaig cuidar estiguin ara llegint el llibre i que al barri on vaig viure tothom l'estigui llegint és com tancar el cercle.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/03/24/em-fer-fora-duna-feina-128308593.html>